

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĖR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an. 30 Lei
Pe 6 luni. 16 "
Pe 3 luni. 8 "

Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască ași achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

S U M A R :

Hotărnicie: Descoperirea unei petre hotar să aibă valoarea de act probator pentru a face admisibilă conf. art. 290 § 1 din cod. proc. civ. o revindicare în materie de hotărnicie, de d-nul P. Borș.

Codul comercial, Despre faliment (urmare 24) de d. C. N. Toneanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație secția I: **Ministerul Domeniilor** cu D. C. Râmnicianu acum decedat și represintat adî prin D-nul G. Niculescu curatoarele succesiunii sale vacante.

Idem: **M. Giorgescu** cu **Stan Dragomir**, și **Vasile I. Samoilă**

Idem: **Alexandru Mandrea** cu **Rucsandra Mandrea**.

Curtea de apel din București, secția I: **Flofta Găman** cu **E-caterina Avenianu**.

Tribunalul Ilfov secția comercială: **F. Novak** cu **I. Lieblich**.

Tribunalul Vâlcea: **C. Protopopescu** cu **Moșneni Săricinești, Lazurenți și Cârstoii** și **D-na Eugenia A. Măciuceanu**.

HOTARNICIE

Descoperirea unei petre-hotar să aibă valoare de act probator, pentru a face admisibilă conf. art. 290 § 1 din cod. proc. civ. o revisuire a unei hotărâri de revendicare în materie de hotărnicie?

Hotărnicia, interesând în primul grad agricultura, 'și are originea în cele d'întîi nevoi ale omului; așa că putem zice de densa, că se confundă cu însuși dreptul de proprietate. Nici nu putem înțelege proprietate, fără a avea fixate niște semne aparente numite *hotare*, care arată întinderea proprietății ce avem și deosebirea ei de moșiele învecinate. Era usul în timpurile vechi de a ridica morminte ca hotare între moșiele particulare, și chiar de a despărți con-

finiele imperiilor. Hotarele erau considerate ca ceva sacru, fiind-că garanta liniștea familiilor. Bătrânii romani aveau un deș numit *Terme*, pe care 'l adoraș sub forma unor petre patrute, saș trunchiuri de arbori tăiați și plantați în pământ spre a servi de hotare. Pe la finele lui Februarie lună în care atunci se termină anul, ei sərbătoriaș *terminalia*. Pedepse grave se aplicaș celor cari strămutaș hotarele, iară la noi avem în cod. pen. art. 321 care pedepsește asemenea fapte cu închisoare până la 2 ani și cu amendă până la 1000 lei.

Precauțiunile ce s'aș luat în timpurile antice sunt aproape identice timpurilor moderne. Mai în tot-d'auna și mai în tôte Statele, măsurile aș fost și sunt aproape aceleaș de a determina în un mod durabil locul hotarelor. La unii se îngropaș și se îngroapă petre mari, oase, cărămizi, cărbuni, nisip; la alții sticle, cărbuni saș petre. Iară în Evul meziu se usa, când se așeau hotare, de a se aduce copii la fața locului căror le împunea urechile, saș li să dădea câte o pereche de palme, pentru ca prin acest mod să se aibă niște martori garanți a amintirei celor urmate. Cu drep cuvânt putem zice despre hotărnicie, că ea ese garanția amicitiei și condițiunea păcei. In acestt scop, legea civilă prescrie prin art. 584 c. c. dreptul pentru ori-ce proprietar de a obliga pe vecinul la grănituirea proprietății lipită cu a sa.

Când o dată vine înaintea instanțelor judecătorești discuțiunea de hotare în o acțiune de revendicare, asemenea chestiuni se vor judeca după regulile ordinare ale dreptului. Părțile, pentru a'si sprijini pretențiunile lor, se vor servi de titluri, marturi, presumpțiuni, mărturisiri, jurământ. In lipsă de titluri, judecătorii pot consulta cadastrale și vechiele planuri. In basa unor

asemenea probe, judecata p^ote stabili care a fost adev^{er}ata linie de demarca^{ti}une între dou^e proprietă^{ti} vecine. Hotărârea definitivă va da câștig de cauză celui care va fi dovedit cu acte și documente locul adev^{er}at al semnelor hotare.

Quid însă dacă câștigul definitiv al păr^{te}i adverse se datorește r^{eu}tă^{te}i sale, sau unei împrejurări de for^{ță} majoră, p. e. o inunda^{ti}une, o îngropare de locuste ș. a., prin care fapte sau circumstan^{te} o piatră-hotar a rămas ascunsă în pământ mai mult timp, și care prin ararea cu plugul sare la iveală? Găsirea acelei pietre-hotar, și constatarea verită^{te}i acestui fapt prin închierea de proces-verbal de către primarul unei comune, să nu se aseme^{ne} cu descoperirea unui act sau document, și care să autoriseze pe proprietarul pietrei-hotar descoperite a cere revisuirea hotărârei judecătorești definitive, care l'a rămas în judecată numai din cauza dispari^{ti}unii și a lipsei acelei pietre-hotar? Noi credem de sigur că da, destul că revisuirea să se facă în termenul de 2 luni prevă^{du}te de art. 296 § 2 din cod. proc. civ., care se va calcula de la data sus-men^{ti}onatului proces-verbal. Partea care a câștigat nu trebuie să profite de împrejurarea surprinderii justi^{ti}eii din cauza ascunderii probelor, sau din cauză că partea care a pierdut a fost pusă în imposibilitate, prin o for^{ță} majoră, de a și le procura.— Când însă un atare act probatori^u descoperit se prezintă, judecătorii vor trebui să cerceteze înainte de ori-ce următoarele: 1) Dacă actele pre^{ti}nse descoperite sunt *probatorii*, adică că dacă ele s'ar fi înfă^{ți}șat judecătoriei, hotărârea de sigur nu se pronun^{ta} în modul cum s'a dat; și 2) dacă ele *a^u fost reținute de partea adversă* prin r^{eu}tate, sau *a^u fost reținute prin o cauză de for^{ță} majoră*. În cazul când una din aceste condi^{ti}uni lipsește, revisuirea va fi în principiu inadmisibilă și se va da hotărâre de respingerea ei.

Cuv^{en}tul *act* sau *document* este un termen foarte generic, care cuprinde în sine ori-ce act de ori unde și de ori-ce natură. Vom dice cu D-l *Juliu Sonzogno* că acest cuv^{en}t se referă la conven^{ti}uni, scrieri, declara^{ti}uni, testamente, sentin^{te}, procese-verbale de cercetări testimoniale, declara^{ti}unile chiar ale unui singur martur, chiar când actul ar veni de la partea care a căd^{ut} prin hotărâre. Prin urmare piatră-hotar care este actul cel mai palpabil, semnul aparent, marturul și garantul, ca să mă exprim mai esact, a liniei despăr^{ti}toare între dou^e proprietă^{ti} învecinate și care se găsesc în litigi^u: de sigur, dic, piatră-hotar este și va trebui să fie considerată de justi^{ti}e ca un act și document, care dacă a fost ascuns prin faptul r^{eu}tă^{ci}os al adversarului, sau din o cauză de for^{ță} majoră, va putea fi cu succes invocată ca un act pro-

batori^u descoperit, și în virtutea căruⁱ să se ceară revisuirea unei hotărâri nedrept dată din cauza negă^{si}rei acestui document. La noi după reglementul de hotărnicii din 28 Februarie 1868, inginerul-hotarnic, când este să facă o schi^{ță} de plan, pentru a se orienta asupra semnelor hotare, va trebui să consulte indispensabil despre fi-care vecinătate: chisoave, urice, anaforale, hotărnicii, alegeri, ocolni^{te}, acte de v^{en}dări, transac^{ti}uni, acte autentice, și în fine în lipsă de atari documente veri-ce *alte acte și mijloace incredin^{ță}toare*, și pe cari păr^{ți}le i le ar putea procura (v. art. 9); prin urmare nu se poate contesta între aceste ca cel mai bun document piatră-hotar.

Petre Borș.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurispruden^{ță} asupra fie-căruⁱ articol în parte, în compara^{ti}une cu articolele corespunzătoare ale legisla^{ti}unilor streine

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Gala^{ți})

(Urmare 48 *)

Despre Faliment

234. Tot cea ce am dis pentru lucrurile mobile, în genere, trebue să dicem și pentru titlurile cambiare a căror constituire în gaj se face prin mijlocul girului (art. 479 al. 1) precum și pentru titlurile nominative cari se constituiesc în gaj prin mijlocul adnota^{ti}unilor sau trans^{fer}turilor în registrele sociale (479 al. 2). Aceași normă se aplică și la acele titluri prin mijlocul cărora se poate ob^{ti}ne gajul asupra mărfurilor ce sunt pe drum; ca scrisorile de trăsură, poli^{te}le de caric etc. Și în toate aceste casuri, pentru ca contractul de gaj să fie anulabil trebue să fie conform cu legea civilă (art. 1393 ...) sau cu legea comercială (att. 479) după casuri; și aci asemenea, un contract conclud mai înainte de încetarea plă^{ți}lor, dar devenit perfect apoi prin mijlocul predă^{re}i titlului dat în gaj, nu se va putea sustrage de la anularea pe care masa ar cere'o în favoarea sa (Curtea de Cas. Fizenze 6 Decembre 1880). În fine, dacă se tratează de gaj constituit prin *certificatul* sau *buletinul de gaj*, contractul spre a fi perfect va trebui să fie conform tutulor dispozi^{ti}unilor particulare leg^{ei} asupra magazinelor generale (legea din 28 Iunie 1891). Toate acestea se aplică de asemenea și pentru gajul naval (art. 495 și urm.) și pentru girul titlurilor din cari el rezultă (art. 498)¹⁾.

235. b) Anticreșele.— Anticreșea este un contract, prin care, creditorul dob^{en}dește dreptul de a și apro^{pr}ia fructele unui imobil remis lui de datornic, cu îndatorire de a le imputa pe fi-care an asupra dobân^{di}lor, de sunt datorite, și apoi asupra capitalului. Ast-fel fiind lucrurile, este just ca anticreșele constituite în timpul stă^{re}i de încetare de plă^{ți} să fie presumate ca constituite în fraudă masei, și că creditorul favorisat se poate aștepta la anularea lor și a fi conștrâns a restitui fructele percepute în acel timp, dacă nu demonstrează că a ignorat starea de

*) Ve^{di} *Curierul Judiciar* No. 19.

1) Vidari op. cit. V. I, N. 203, 204.

încetare de plăți a debitorului său¹⁾. Iar dacă anticresa constituită în ori-ce timp, chiar când s'a contractat de bună credință, este sau nu nulă de drept în urma sentinței declarative de faliment, aceasta am vădut mai înainte (N. 107).

Se dice că anticresa este o speță de gaj, ba încă una din speciile cele mai periculoase. Cu toate acestea după cum deja am arătat (N. 107) între cele 2 contracte există diferențe substanțiale. În primul loc, anticresa, mai mult de cât o garanție (cum este gajul) este un mod de plată. În al doilea loc, pe când în gaj lucrul dat trebuie să fie predat creditorului sau terțiului ales de părți, în anticresă, debitorul nu predă nimic, ci lasă ca creditorul să își aproprie fructele imobilului care sunt unite până la achitare. În al treilea loc, pe când în gaj lucrul dat cu acest titlu trebuie să fie restituit în natură debitorului după stingerea datoriei, în anticresă debitorul nu mai restituie nimic, pentru că el face fructele ale sale cu titlu de proprietate. În al patrulea loc, pe când gajul determină un drept de privilegiu în favoarea creditorului ast-fel garantat, cu escluderea sa și a celorlalți creditori care n'au gaj asupra aceluiasi lucru, anticresa nu e nici o dată capabilă de vr'un privilegiu, pentru că legea nu îl recunoaște nici unul, și ea nu produce efect de cât între debitor și creditor și erediilor lor (1702 cod. civ.) și chiar dacă un asemenea contract este recunoscut legitim, creditorele pentru restul creanței sale, nu are drepturi mai mari asupra fructelor imobilului nepercepute încă, de cât acelea ce le are or ce creditor chirografar.

236. c) Ipotecile. După cum am arătat mai sus, sarcinile constituite asupra bunurilor falitului după data încetării plăților sunt anulabile, atât în cazul când obligațiunea garantată ast-fel este anterioară cât și dacă este contemporană contractului care pune acele sarcini. Însă am adăugat că în cea ce privește ipotecile vom vedea dacă regula aceasta se aplică și la ele. Or, tocmai, legea noastră dice că inscripțiunile ipotecare luate în virtutea unui titlu recunoscut valabil nu sunt anulabile, numai să fie anterioare sentinței declarative de faliment (art. 723 cod. com.), spre diferență de codicele precedent italian din anul 1865, care declară absolut nulitatea tutulor inscripțiunilor ipotecare luate după încetarea plăților (art. 555 ult. al. Cod. franc. art. 446 ult. alin.), chiar și pentru obligațiunile și ipotecile anterioare acestui timp. Așa dar: dacă obligațiunea garantată și ipoteca care o garantează vor fi anterioare datei acelei încetări, ipoteca se va considera valabilă de și s'a înscris după această dată. De unde se vede că deviațiunea de la regula espusă mai sus nu e decât parțială, pentru că ori cât de anterioară ar fi obligația, dar dacă constituirea de ipotecă este posterioară încetării plăților, iar nu numai inscripțiunea, ipoteca va fi încă anulabilă, dacă creditorul ipotecar nu va proba că a ignorat starea de faliment în care se găsea propriul său debitor²⁾. Art. 722 al. 4, dice, în adevăr că ipotecile constituite asupra bunurilor debitorului în urma datei încetării plăților se presupun făcute în fraudă creditorilor și până la proba contrară se anulează, și art. 723 cod. com. nu poate avea alt sens de cât că se permite a se efectua chiar după data încetării plăților, operațiunea înscrierii acelor ipotecă care sunt deja constituite în virtutea unui titlu valabil anterior acelei încetări de plăți, fie chiar și pentru creanțe valabile anterioare, căci altă interpretare a art. 723 ar fi cu totul contrară dispozițiunei art. 722 N. 4, cea ce este inadmisibil³⁾.

Acum dacă voim să știm care este rațiunea acestei excepțiuni din art. 723 pentru ipotecă, găsim că Vidari are

multă dreptate când susține că este nerațională, pentru că inscripțiunea în materie de imobile este tocmai cea ce predarea lucrului este în gajuri. Dar se dice, că motivele legii sunt, că nulitatea sancționată de codicele precedent era prea escesivă, atunci când actul prin care se constituia ipoteca nu era suspectat de fraudă, sau pentru că era anterior încetării plăților, sau pentru că era judecat ca nesubsistentă acțiunea de nulitate. Inscripțiunea în adevăr, se dice, nu este cerută pentru subsistența dreptului, ci numai pentru eficacitatea lui; și deci incuria creditorului ar fi grav pedepsită, și avantajul pe care l'ar trage cei-l'alți creditori ar fi injust, dacă inscripțiunea luată mai înainte de declararea falimentului, dar după încetarea plăților, ar trebui numai pentru aceasta să fie lovită de nulitate. Aceste argumente însă nu sunt convingătoare și este eronată opiniunea că inscripțiunea este necesară numai spre a da efect contractului de ipotecă, iar nu perfecționării sale; este eronat cu alte cuvinte, că inscripțiunea este cerută numai pentru eficacitatea ipotecii, iar nu și pentru subsistența ei. Și în adevăr, ne întrebăm: la ce servă, și cui folosește un drept neeficace, o garanție nulă? Dacă ipoteca este un drept real constituit asupra bunurilor debitorului pentru a asigura asupra lor satisfacerea unei obligațiuni (art. ... cod. civ.) apoi cum această satisfacere va putea fi asigurată vr'o dată, dacă dreptul real care ar trebui să derive de aci este ineficace, adică necapabil de vr'o asigurare? O ipotecă neînscrisă nu e de cât un drept, o garanție în spe, care pentru a deveni puternică are necesitate de condițiunea stabilită în acest scop de lege. Inscripțiunea în resumat, este tot atât de necesară existenței ipotecii, ca și predarea lucrului spre a face perfect contractul de gaj; ambele aceste contracte având caracter real («re pericuntur») au trebuință de un fapt vizibil care să arate că lucrul dat în garanție este sustras de la libera dispozițiune a debitorului, și că prin acest fapt se concretizează adevărata garanție a creditorului. Ei bine, repetăm, acest fapt vizibil este predarea lucrului în contractul de gaj, și inscripțiunea în contractul de ipotecă, ne fiind posibil aci ca lucrul dat în garanție să treacă fizicament în mâinile creditorului⁴⁾. Dar or cât am critica această dispozițiune ea este voința legii și trebuie aplicată *tale quale*.

Dacă dar este anulată ipoteca constituită în urma datei încetării plăților, rămâne creditorului dreptul de a fi primit între creditorii chirografari ai falimentului ca creditor chirografar⁵⁾.

237. Care sunt condițiunile pentru ca dispoziția art. 722 N. 4 să devie aplicabilă? Pentru ca o ipotecă să cadă sub anulabilitatea prescrisă de această dispozițiune, se cere ca pe lângă ca ea să fie constituită înainte de încetarea plăților, să fie constituită regulat, după formele codicelui civil, căci în cas contrar este nulă chiar dacă s'ar fi constituit înainte de încetarea plăților.

238. Care sunt speciile de ipotecă la care se referă dispoziția art. 722 N. 4? Pe lângă ipotecile convenționale, se referă ea și la cele legale sau nu? Această dispozițiune, vorbind de ipotecă în genere, ar putea lăsa un dubiu asupra ipotecelor legale, dubiu care în codicele frances nu este posibil, fiind că acolo se lovește expres de nulitate ipotecile convenționale și judiciare (acestea din urmă nu există la noi) și deci prin aceasta chiar esclude pe cele legale.

Jurisprudența și doctrina italiană se împart asupra acestei chestiuni, prevalând în cele din urmă opiniunea că aceste ipotecă, ba chiar și cele judiciare (care la noi nu există, precum există la francezi) nu cad sub presumpția

1) Vidari op. cit. V. I. N. 205.

2) Vidari op. cit. V. I. N. 206.

3) Cas. Română s. II. N. 141 din 9 Oct. 1891;—Curtea de Apel București s. I. N. 9 din 13 Aprilie 1891: Dreptul N. 32 din 1891.

1) Vidari op. cit. V. I. N. 207.

2) Curtea de Apel București s. I. N. 9 din 19 Aprilie 1891: Dreptul N. 32 din 1891.

de fraudă prescrisă de art. 722 N. 4 cod. com. Să examinăm argumentele aduse în sprijinul fie-cărei din aceste opinii, argumente care se multiplică la italieni din cauză că are în vedere mai multe ipoteze judiciare unde dificultatea este mai mare. Noi le vom da pe toate, căci din espunerea lor profităm în înțelegerea dispozițiilor legii relativ la actele anulabile în materie de faliment.

(va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 8 Aprilie 1894

Președenția d-lui **Gr. Lahovari**, Președinte

Ministerul Domeniilor cu **D. C. Râmniceanu** acum decedat și reprezentat aici prin **D-nul G. Niculescu**, curatorele succesiunii sale vacante.

Vânzare.—Bunuri de a le Statului.—Vânzarea bunurilor Statului plătibile în rate.

Anuitate.—Dacă anuitatea ce urmează a plăti cumpărătorul unei moșii a Statului plătibilă în rate, este scindabilă.—Dacă se poate socoti jumătate din anuitate ca dobândă și jumătate ca amortisirea prețului.

Revindere în comptul cumpărătorului.—Dacă ratele neexigibile trebuiesc puse în sarcina noului cumpărător.

(Art. 91 și 92 din Regul. din 9 Maiu 1868 pentru aplicarea legii de înstreinare a o parte din bunurile Statului).

1) *Anuitatea ce urmează să plătească un cumpărător a unei moșii a Statului plătibilă în rate, este un tot indivisibil, nu poate fi scindată în două: jumătate pentru dobândă și jumătate pentru amortisirea capitalului (prețului), de ore-ce jumătatea anuității nu reprezintă nici odată exact nici dobândă nici amortismentul, care tot-d'auna se află pentru aceiași perioadă sau prea mare sau prea mic.*

2) *Ratele neexigibile ce mai avea de plătit cumpărătorul în comptul căruia s'a scos în revânzare imobilul cumpărat, pentru neplată de rate, trebuiesc scăzute din prețul eșit la revânzare, iar nu puse în sarcina noului cumpărător peste prețul eșit la revindere.*

Decisiunea 137/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de **D. C. Râmniceanu** contra decisiunii Curței de Apel din București Secția I No. 190/87, dată în proces cu Ministerul Domeniilor, admis recursul făcut de Minister în contra aceleiași decisiuni și casată decisiunea.

S'a citit raporturile făcute în caudă de **DI. consilier C. C. Ștefănescu** și de **DI. Președinte P. Orbescu**.

S'a ascultat **D-nul C. Boerescu**, avocatul lui **G. Niculescu**, curatorele succesiunii decedatului recurent **D. C. Râmniceanu**, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și **D-nul Rioșeanu**, avocatul recurentului Minister al Domeniilor în combaterea recursului lui **Râmniceanu** și în dezvoltarea motivelor recursului făcut de Ministerul Domeniilor.

Curtea deliberând,

Având în vedere că **D. Râmniceanu**, astă-dzi încetat din viață, a cumpărat de la Stat în 1870 moșia **Po-pesci-Pasărea**, pe prețul de lei 175550 din care plă-tind la început a treia parte sau lei 58516 bani 66, a mai rămas dator către Stat lei 107033 bani 34, rest ce urma să plătească în două-deci și patru rate semestriale de câte 7022 lei rata, coprinzându-se într-o

rată atât dobânda cât și amortismentul; că dânsul a achitat din acest rest de preț șapte rate, în valoare de 49154 lei, și că după ce rămăsese în întârziere cu 11 rate în valoare de 77242 lei, Statul a pus în vânzare această moșie pe comptul cumpărătorului și moșia s'a revândut cu preț de 143760 lei.

Având în vedere că cumpărătorul **Râmniceanu** prin urmare datora Statului atât cele 11 rate întârziate și exigibile, cu dobândile lor, cât și cele 6 rate viitoare rămase de plătit și neexigibile.

Având în vedere că cumpărătorul **Râmniceanu** datora Statului cele 11 rate întârziate în valoare de 77242 lei, precum și cele 6 rate rămase de plătit încă până la achitarea întregului preț în valoare de 42132 lei, sau peste tot **Râmniceanu** datora Statului 119374 lei; că scădându-se această sumă de 119374 lei din prețul revândărei de 143760, rămâne a se bonifica cumpărătorului **Râmniceanu** 24386 lei.

Având în vedere că Curtea de Apel din București, secția I, prin decisiunea sa cu No. 190 din 19 Noemb. 1887, pronunțată în revisuirea decisiunilor sale anterioare cu No. 136/85 și 73/86, declară că valoarea celor 6 rate rămase încă de plătit de către **Râmniceanu** până la completa achitare a prețului moșiei în suma de 42132 lei, care reprezintă jumătate amortisment și jumătate dobândă, nu urmează a fi pusă toată în sarcina lui **Râmniceanu** ci numai jumătate, adică 21061 lei, care reprezintă amortismentul, iar cea-altă jumătate, adică 21061 lei care reprezintă dobânda, urmează a fi bonificată lui **Râmniceanu**, de oare-ce prin revândare Statul a fost plătit imediat de restul prețului și astfel nu se poate cere plata de dobândă la un capital ce nu se mai datorește.

Având în vedere că Statul formulează contra acestei decisiuni următorul motiv de casare:

„Exces de putere, pentru că Curtea a compensat numai capitalul celor 6 rate neplătite (adică 21060 lei, iar dobânda lui de 6% (adică 21066 lei) a obligat pe Stat să o restituie pentru singurul motiv că acele 6 rate nu erau încă exigibile, fără să observe că prin aceasta se viola convențiunea dintre părți, stabilită prin însuși legea pentru vânzarea bunurilor Statului și după care prețul se plătea în rate cu dobândă de 6%, sau amortisire, astfel că după teoria Curței capitalul de 21066 lei rămâne fără dobândă“.

Având în vedere că anuitatea ce urmează să plătească un cumpărător nu poate fi scindată în două după cum face Curtea, jumătate dobândă și jumătate amortisment, de oare-ce jumătatea acestei sume nu prezintă nici odată exact nici dobândă nici amortismentul, care tot-d'auna se află pentru aceiași perioadă sau prea mare sau prea mică; anuitatea este un tot indivisibil după contract și a decide alt-fel este a nu respecta voința părților contractante, a viola legea părților și a excede puterile sale;

Având în vedere că motivul Statului se găsește astfel fondat și urmează a se admite și a se casa în această privință decisiunea Curței apelative secția I, din București cu No. 190/87;

Având în vedere că Curtea apelativă, prin sus menționata sa decisiune, mai condamnă pe **Râmniceanu** să plătească suma de 77242 lei valoarea celor 11 rate întârziate și procente de 10% în suma de 24386 lei, în puterea art. 91 și 92 din Regulamentul legii din 31 Martie 1868 și art. 1363 din codul civil, și scade și această sumă a procentelor din prețul de 143760 lei, eșit la revândarea moșiei:

Având în vedere motivele de casare invocate de **Râmniceanu**.

«1 Curtea, prin exces de putere și făcând omisiuni esențiale, înlătură fără a motiva mijloacele mele pe-

remtorii de apărare întemeiate pe lege sau pe contract și să mă condamne să plătesc sume pentru care și am fost urmărit.

«Este în adevăr constant în fapt că am cumpărat de la Stat moșia Popeșci drept 175550 lei, din care am răspuns la început 58516 lei și că restul trebuia să-l plătesc în 24 rate câte 7022 lei rata, în care intră 6% amortisment și 6% dobândă.

«Este asemenea constant că am mai plătit 7 rate sau 49154 lei, și că ne mai putând continua plata, Statul a cerut scoaterea în vânzare a moșiei Popeșci, pe socoteala mea, pentru plata a 77242 lei, rate întârziate;

«În fine este constant că la licitație s'a dat 143760 lei, și că statul creditorul meu a încasat acești 143760 lei, în loc de 77242 lei, pentru cât scosese în vânzare această moșie.

«Curtea recunoște toate aceste fapte și cu toate acestea refuză de a obliga pe Stat să-mi restituie diferența de 66518 lei, care reprezintă o parte din cei 107670 lei, pe care-i plătisem Statului și Curtea face aceasta pentru că, în mod imperativ, fără să se preocupe de mijloacele mele de apărare și fără să motiveze îmi pune în sarcină sume ne cerute în timpul urmăririi, precum dobânda de 10% la cei 77242 lei, și amortismentul ratelor viitoare care cad în sarcina adjudecatărilor.

«În consecință,

«a) Curtea violează art. 1204 și 1089 cod. civ., face o rea aplicație a art. 1363 c. civ., omite sau nu motivează asupra mijloacelor de apărare.

«Am dovedit cu acte publice ale vânzării că Statul creditorul meu nu a cerut vânzarea moșiei mele de cât pentru plata unei sume de 77242 lei, că deci singur a recunoscut că atâta îmi datorez și că prin urmare nu mai pot spori această creanță dupe vânzare.

«Am mai dovedit că suma de 77242 lei este compusă din 6% capital și 6% dobândă, că prin urmare nu pot fi dator să plătesc o a doua dobândă de 10% pentru trecut la acești 77242, fiind că aceasta ar constitui un anatocism și fiind că Statul n'a cerut nici înainte de urmărire nici în timpul urmăririi.

«Cu toate acestea Curtea mă condamnă să plătesc această dobândă, omițând a dice un cuvânt asupra mijloacelor de apărare, și întemeindu-se pe art. 1363 c. civ., care manifest nu are nici o aplicație în specie, cum nu aș nici o aplicație art. 91 și 92 din regulamentul de aplicație al legii din 1868.

«b) Asemenea Curtea prin esces de putere schimbă condițiile cu cari am dobândit moșia scoasă în vânzare: eram dator să mai plătesc 6 rate viitoare la epoca vânzării silite a moșiei Popești, această obligație cuprinsă în titlul meu de proprietate, a trecut învederat asupra adjudecatărilor și a trecut întreagă așa cum există întreagă și pentru mine dacă n'aș fi fost expropriat. Și cu toate acestea Curtea o scindeasă și declară că o parte din aceste 6 rate viitoare cade asupra mea (amortismentul) iar o altă parte asupra adjudecatărilor (dobândă).

«Escesul de putere este învederat și violarea contractului părților flagrantă. Curtea substituă voința sa voinței contractanților și nici și da truda să motiveze sau să se pronunțe asupra mijloacelor de apărare.

«2 În fine Curtea violă art. 93 din regulamentul de aplicație al legii din 1868, omite sau nu motivează asupra acestui puternic mijloc de apărare».

Având în vedere că dobândile moratorii erau stipulate atât prin Regulamentul legii (art. 91 și 92), în puterea cărui se vânduse moșia și care devenise contractul părților cât și prin interpelarea făcută de Minister cumpărătorului de a plăti anuitățile precum și prin im-

prejurarea că cumpărătorul percepea în acest interval de timp fructele și veniturile moșiei, condițiuni cerute de art. 1363 cod. civ.;

Având în vedere că și ratele neexigibile ce urma a se mai plăti de Râmniceanu în număr de șase, trebuiesc scădate tot din prețul eșit la revândare iar nu puse în sarcina noului cumpărător peste prețul de 143760 lei, ast fel precum o prescrie art. 92 din Regulament;

Având în vedere că ast-fel motivele cumpărătorului Râmniceanu se găsesc nefondate;

Având în vedere că din prețul revândării de 143760 lei scădându-se: 1) lei 77242 valoarea celor 11 rate întârziate, 2) lei 24386 dobândile moratorii cuvenite la ratele întârziate, 3) lei 42132 valoarea celor 6 rate viitoare de plătit încă, atât Statul se va găsi desfăcut și plătit de creanța sa, cât și cumpărătorul Râmniceanu achitat către Stat de ori ce datorie.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul lui Râmniceanu și admite pe cel al Ministerului Domeniilor.

Audiența de la 2 Mai 1894

Președinția d-lui C. E. Schina, Prin-Președinte

M. Georgescu cu Stan Dragomirescu și Vasile I. Samoilă.

Peremțiune.—Când se perimă judecata.—Cerere de redeschidere.—Când intrerupe peremțiunea.
(Art. 257 și 256 pr. civilă).

Judecata se va perima, după cererea părții interesate, dacă au trecut doi ani de la cel din urmă act de procedură, fără să se reînceapă judecata.

Simpla cerere de redeschiderea dosarului fără scoaterea de citațiuni, nu se poate socoti ca un act de procedură și prin urmare nu intrerupe peremțiunea.

Decisiunea 149/94.—Casată decisiunea Curții de Apel din Focșani acum în Galați, secția I, cu No. 176/79, dată în procesul dintre M. Georgescu cu Stan Dragomirescu și Vasile I. Samoilă.

Complectându-se curtea conform art. 22 din legea s'a organică,

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier D. Tacu.

S'a ascultat: D-nii G. D. Paladi și Gr. G. Păucescu, avocații recurentului M. Georgescu, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și Dl. M. Corbescu, avocatul intimatilor Stan Dragomirescu și I. Samoilă, în combateri, și Dl. Procuror General în concludiuni;

Curtea deliberând,

„Rea aplicare și violarea articolelor 256 și 257 din procedura civilă.“

Având în vedere că art. 257 din procedura civilă dispune că judecata se va perima, după cererea părții interesate, dacă au trecut doi ani de la cel din urmă act de procedură, fără să se reînceapă judecata;

Că acest text de lege, nearătând în mod destul de precis și clar care act de procedură trebuie să se socotească ca acel din urmă, când se cere peremțiunea, se da loc, în adevăr, cestiunei de a se ști dacă numai simpla cerere de redeschidere a procesului constituie un asemenea act, sau dacă ea trebuie să fie însoțită și de scoaterea de nouă citațiuni;

Considerând însă, că scopul pentru care legiuitorul a înscris în lege peremțiunea, este ca să nu se pre-

lungescă în infinit procesele ; că dacă s'ar admite că numai o simplă cerere de redeschidere trebuie să se socotească ca un act de procedură de natură a întrerupe perempțiunea, nu s'ar putea atinge scopul legiuitorului, căci ar depinde de la capriciul său reaia voiață a părții care este datoare să îndeplinească procedura, a prelungi durata judecăței cât ar voi și i-ar conveni.

Considerând, pe lângă aceasta, că art. 256 tot din procedura civilă stabilind că judecata se va reîncheie după o nouă cerere și nouă citațiuni rezultă evident că numai când ambele formalități vor fi îndeplinite cererea de redeschidere ar fi un act de procedură serios și de natură a întrerupe perempțiunea, căci ast-fel dispozițiunea finală dintr'acest articol, relativă la scoaterea citațiilor, ar fi superfluă și nu s'ar mai fi prescris de legiuitor ;

Considerând, în specie, după cum se constată din decisiunea atacată cu recurs, și din dosarul cauzei, că de la 13 Noembrie 1873, când Curtea de Apel, prin încheierea sa cu No. 1500, a pus afară din rol procesul dintre recurent și intimată, din cauză că intimății, oponentii în apel, nu depuseseră taxele spre a se cita părțile și până la 7 Octombrie 1879, când recurentul a cerut perimarea opozițiunei făcută de intimăți, trecuse mai mult de doi ani.

Că de și în acest interval oponentii Stan Dragomir și Vasile I. Samoilă, intimăți în recurs, au făcut mai multe cereri de redeschidere, însă din cauză că densusii nu plăteau taxele pentru citarea părților, Curtea de Apel puneă afară din rol procesul și ultima sa încheiere, în acest sens, înainte de cererea de perimare făcută de recurent, este încheierea No. 714 din 8 Maiu 1878, încheiere pe care Curtea de Apel o consideră ca ultimul act de procedură în cauză și pentru care respinge cererea de perimare a recurentului ca ne-fîind trecuți doi ani de la 8 Maiu 1878 până la 7 Octombrie 1879, data cererei de perimare.

Că considerând diferitele cereri de redeschidere făcute de intimăți de la 1873 când s'a pus pentru prima oară afară din rol procesul, și până la 1878 când s'a scos pentru ultima oară din rol, cereri neînsotite de plata și scoaterea citațiunilor, ca acte întreruptive a le perempțiunei, Curtea a dat o greșită interpretare și a violat art. 257 și 256 din procedura civilă, și deci motivul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 6 Maiu 1894

Președenția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Alexandru Mandrea cu Ruxandra Mandrea

Recurs.—Decă recursul nesemnat de recurent estenul.
(Art. 69 proc. civilă),

Orî ce reclamațiune în justiție trebuie să cuprindă, sub pedepsă de nulitate, numele, pronumele, profesiunea și domiciliul său reședința reclamantului.

Ast-fel este nul recursul nesemnat de recurent.

Decisiunea 159/94. — Respins ca neadmisibil făcut de Alexandru Mandrea, contra decisiunei Curței de Apel din Galați, secția II, dată în proces cu Ruxandra Mandrea.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier G. Petrescu.

S'a ascultat intimata Ruxandra Mandrea în desvoltarea incidentului de inadmisibilitatea recursului și D-nul

Iancoviță avocatul recurentului Alexandru Mandrea în combateri ;

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimată de a se declara neadmisibil recursul pentru motivele: I) că acest recurs nu poartă semnătura recurentului și al II) că densusul nu se poate servi cu act de paupertate, întru cât plătesce patentă, dupe cum se atestă de către casierul general respectiv ;

În ce privește primul motiv:

Considerând, că dupe dispozițiunile art. 69 din procedura civilă verî-ce reclamațiune în justiție trebuie să cuprindă: numele, pronumele, profesiunea și domiciliul său reședința reclamantului și pârâtului, iar prin ultimul aliniat de sub acest articol se prevede că îndeplinirea acestor formalități atrage nulitatea petițiunei.

Că de aci rezultă că ver-ce recurs introdus în ca-sațiune urmează a fi iscălit de către recurent, sub pedeapsă de nulitate apetițiunei.

Considerând în specie că recurentul declarând recurs în Casațiune încă de la 28 Decembrie 1893 prin petițiunea înregistrată la No. 6293, acea petițiune nu se vede iscălită de către recurent, de și densusul se afla în pozițiune a o iscăli avînd cunoscîntă de carte.

Că în asemenea cas și conform cu dispozițiunile ultimului aliniat de sub art. 69 din procedura civilă, recursul urmează a fi declarat neadmisibil.

Pentru aceste motive și fără a mai fi necesitate de a se discuta și validitatea actului de paupertate, Curtea, respinge recursul.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA COMERCIALA

Audiența de la 21 Ianuarie 1894

Președenția d-lui Const. Gr. Lahovari, Membru

F. Novak cu I. Lieblich

Sentința No. 92 *)

Vînzare.—Cînd vînzarea este perfectă.

Vînzare.—În contra cui se interpretă o clausă obscură din contractul de vînzare.

Vînzare.—Cînd în contractul de vînzare nu se stipulează termenul plății, cînd trebuie numărat prețul.

Dacă resilierea vînzărei are loc de plin drept sau trebuie pronunțată de justiția, cînd lucrul vîndut nu se predă cumpărătorului.

(Art. 1312 al. II, 1364, 1366, 1361, 1362, 1370 și 1391 din codul civil).

1) Vînzarea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător, în-dată ce părțile au convenit asupra lucrului și asupra prețului, de și lucrul nu se va fi predat și prețul încă nu se va fi numărat.

2) Orî-ce clausă obscură din contractul de vînzare se interpretă în contra vînzătorului.

3) Cînd într'un contract de vînzare nu se stipulează termenul plății, răspunderea prețului se face o dată cu predarea lucrului cumpărat și în cas cînd lucrul nu se predă, resilierea vînzărei nu are loc de plin drept, ci trebuie pronunțată de justiție.

S'a ascultat D-nii G. Stănescu-Jiu și N. Papadat, avocații reclamantului F. Novak, în cererea de admiterea acțiunei, precum și d-nii I. Rădoiu și V. Lascar, avocații întunatului I. Lieblich, în combateri.

*) Această sentință s'a confirmat de Curtea de Apel București secția II prin decis No. 12 din 16 Februarie /94.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de F. Novak prin petițiunea înregistrată la No. 12.449 din 15 Septembrie 1893 în contra lui I. Liebllich spre a fi condamnat ca într'un termen ce i se va acorda de acest tribunal să iscălească și să autentifice actul de cesiune, făcut și scris de d-sa și să predea creanțele prevădute în acel act de cesiune. În cas contrariu hotărârea ce se va pronunța să serve de act de cesiune plătindu-se o sumă de 50 lei pe fie-care și de întârziere, până în momentul când i va preda creanțele arătate mai sus, cere și cheltueli de judecată.

Având în vedere susținerile părților, actele prezentate interogatorul și concluziile scrise atașate la dosar.

Având în vedere că din debateri și din actele prezentate de părți rezultă în fapt că în ziua de zece August 1893 I. Liebllich convine cu Louis Ghement, ca să i vândă toate creanțele ce avea contra fraților Rudolf și Hugo Jean pe preț de 25.000 lei, primind acout una mie lei, dând d-lui Ghement chitanța care conține convențiunea vânzării, rămânând ca Liebllich să redijeze în urmă actul de vânzare.

Având în vedere ca d-lui F. Novak pretinde că vânzarea acesta a fost făcută pe numele său, căci Ghement nu era de cât mandatarul lui Novak, lucru de care I. Liebllich avea deplină cunoștință; că Ghement tratează în numele și pentru F. Novak; că în urmă Liebllich revenind asupra acestei convențiuni cum constată somațiunea adresată lui Ghement, acesta din urmă conform învoelii dintre d-sa cu Liebllich că cumpără acele creanțe pentru Novak, și pentru că chitanța era făcută pe numele său, căci în acel moment nu avea o procură scrisă din partea lui Novak, cedează pe contra pagina chitanței cu data 10 August 1893, toate drepturile sale ce le cumpărase de la Liebllich lui Novak, cesiune comunicată atât lui Liebllich cât și debitorilor Hugo și Rudolf Jean prin comunicările cu No. 16.669 bis 16.783 și 16.784.

Că în urma acestora Novak prin comunicarea No. 16.669 invită pe Liebllich să i predea titlurile originale și în același timp să i primească și restul prețului de 24.000 lei, lucru la care Liebllich s'a refuzat și pentru care scop Novak a făcut ofertă reală prin corpul portăreilor depunând suma la casa de depuneri cu recipisa No. 97.692.

Având în vedere că în contra acestora Liebllich spune că vânzarea dintre d-sa cu Ghement nu este perfectă căci Ghement nu i-a numărat prețul nici în urma somațiunei din 13 August 1893 și în asemenea cas vânzarea se rezolvă de drept.

Având în vedere în drept că, în materie de vânzări, art. 1295 c. c. ne spune că, convențiunea vânzării este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător îndată ce părțile au convenit asupra lucrului și asupra prețului, de și lucrul încă nu se va fi predat și prețul încă nu se va fi numărat.

Că o dată stabilit, că vânzarea dintre Liebllich și Ghement este perfectă, și cesiunea lui Ghement către Novak este valabilă, prin urmare substituit în toate drepturile și obligațiunile lui față cu Liebllich, cu toate că Liebllich știa bine că Ghement lucra pentru complot și în numele lui Novak, dovadă faptul că actul de cesiune prezentat de Novak scris pe timbru de 25 lei este scris cu aceeași mână cu care sunt scrise răspunsurile lui Liebllich pe comunicările ce i s'a făcut de Novak, cu alte cuvinte, dacă aceste acte n'a fost scrise de Liebllich, cel puțin au fost dictate de d-sa.

Având în vedere în ce privesce alegațiunea lui Lie-

bllich, că vânzarea a fost resiliată pe motiv că Ghement nu a numărat prețul în ziua de 13 August când pretinde d-sa că ar fi fost convenit a se număra restul.

Considerând că din textul art. 1312 al II cod. civ. rezultă că ori-ce clausă obscură se interpretează în contra vânzătorului, că Liebllich nu a dovedit cu nimic Tribunalului ca plata restului prețului a fost fixată la 13 August 1893, că chiar așa d'ar fi fost, totuși convențiunea vânzării nu putea fi rezolvată printr'o singură punere în întârziere, căci art. 1364 și 1366 cod. civil dă drept cumpărătorului să suspende plata prețului când nu i se oferă tradițiunea lucrului vândut, și întru cât în convențiune nu se stipulează termenul plății, conform art. 1361 și 1362, răspunderea prețului se face odată cu predarea, lucru pe care Liebllich nu l'a făcut, ast-fel că resilierea urma a se pronunța de justiție iar nu deplin drept, conform art. 1370 cod. civil, invocat de defendore, căci acest articol prevede cu totul o altă hipotesă și anume: Vânzări de denariate *) și lucruri mobile corporale, pe când în speță este vorba de strămutarea unor creanțe, unor lucruri ne corporale prevădute de art. 1391 c. civil.

Că ast-fel fiind, acțiunea lui F. Novak câtă să fie admisă ca fondată.

Pentru aceste considerante redactate de dl. G. Bădescu, Tribunalul admite acțiunea.

(ss) **Const. G. Lahovari, G. Bădescu.**

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI SECȚIA I

Audiența de la 16 Martie 1894

Președenția d-lui I. Duca, membru

Filoftea Găman cu Ecaterina Avenianu

Decisiunea civilă No. 55

Vânzare voluntară. — Dacă ordonanțele de adjudecare date în materie de vânzare voluntară se pot ataca cu recurs. — Ce fel de acte sunt aceste ordonanțe. — Dacă se pot ataca pe calea acțiunei în nulitate.

Vânzare voluntară. — Dacă pentru omiterea unor formalități prescise de lege, nu însă sub pedeapsă de nulitate, instanțele judecătorești pot anula vânzările voluntare făcute în justiție, și în ce caz.

(Art. 689, 537, 538, 542, 559, 686 și 685 din pr. civilă).

1) *În contra ordonanțelor de adjudecare date în materie de vânzări voluntare, pentru eșire din indiviziune, nu se poate face recurs în Casațiune. — Aceste ordonanțe nu sunt adevărate sentințe, căci ele nu rezolvă nici un litigiu între părți, ci din contra au caracterul unor acte de procedură grațioasă cari pot fi atacate pe calea acțiunei în nulitate.*

2) *Când cu ocaziunea unei vânzări voluntare s'au omis mai multe formalități prescise de lege, și în special când în actul de publicațiune nu s'a arătat nici hotărârea care autorisă vânzarea, nici numele și pronumele minorului, nici prețul de la care avea să se înceapă licitațiunea, de și aceste formalități nu sunt prescise sub pedeapsă de nulitate, însă omisiunea lor poate motiva anularea vânzării când instanțele judecătorești găsesc că înlăturarea acestor formalități a putut fi dăunătoare minorilor.*

S'a ascultat Dl. C. C. Arion, avocatul apelantei Filoftea Găman, în dezvoltarea motivelor apelului și Dl. Chebapcea, avocatul intimitei Ecaterina Avenianu în combateri.

*) Prin cuvântul denariate se înțelege produse.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Filofteia Găman, cu autorisațiunea soțului său Locotenent Colonel Găman, contra sentinței Trib. Ilfov Sec. II cu No. 802/93;

Având în vedere desbaterile orale, actele prezentate și concluziunile scrise ale ambelor părți;

Având în vedere că acțiunea intentată de Filofteia Găman are de obiect anularea vânzării caselor situate în București Calea Dudești No. 58 făcută, pentru esire din indiviziune, prin ordonanța Tribunalului Ilfov secția de Notariat No. 1058/91;

Având în vedere finele de neprimire opus de intimată, care cere de a se declara acțiunea inadmisibilă pentru motivele că ordonanțele de adjudecare nu pot fi atacate de cât pe calea recursului în Casațiune, iar nu pe calea acțiunii în nulitate;

Considerând că ordonanțele de adjudecare date în materie de vânzări voluntare, nu sunt adevărate sentințe, căci ele nu resolvă nici un litigiū între părți;

Că ele au din contra caracterul unor acte de procedură grațioasă cari pot fi atacate pe calea acțiunii în nulitate;

Că probă că aceasta este soluțiunea admisă de codul nostru de procedură este dispozițiunea art. 689 pr. civ. care declarând comune, pentru vânzările voluntare dispozițiunile art. 537, 538, 542, etc. nu declară comună și dispozițiunea art. 559 care acordă dreptul de recurs în Casațiune în contra ordonatelor date în materie de vânzări silite;

Că în fața acestui art. 689 orîce argumente trase din legile anterioare codului de procedură urmează să fie înlăturate;

Că ast-fel finele de neprimire invocat de intimată este neîntemeiat;

Asupra cauzelor de nulitate invocate de apelantă.

Având în vedere că se constată din actele prezentate că cu ocaziunea vânzării în cesiune s'au omis mai multe formalități prescrise de lege, și în special că în actul de publicațiune nu s'au arătat nici hotărârea care autorisa vânzarea, nici numele și pronumele minorului, nici prețul de la care avea să se înceapă licitațiunea;

Considerând că omisiunea acestor formalități prescrise de art. 686 și în special lipsa de arătare a prețului de la care avea să se înceapă licitațiunea a putut influența asupra rezultatului licitațiunii căci e probabil că mulți din doritori de a cumpăra acel imobil neștiind că prețul a fost redus și cunoscând numai prețul mult mai mare arătat în publicațiunile anterioare, nu s'au mai prezentat la licitațiune;

Că în asemenea condițiuni adjudecatara Ecaterina Avenian care a cerut ca însuși ca Tribunalul să ficeze la 60000 lei prețul de la care avea să se înceapă licitațiunea, a putut profita de lipsa de concurență, pentru a cumpăra cu un preț numai de 62000 lei, și în dauna surorilor sale minoare, un imobil care se estimase la 94500 lei de Consiliul de familie, și la 89931 lei de către expertul numit de Tribunal;

Considerând că de și dispozițiunea art. 685 nu este prescrisă sub pedeapsă de nulitate, omisiunea ei poate motiva anularea vânzării când instanțele judecătorești găsesc că înlăturarea formalităților prescrise de lege a putut fi daunătoare minorilor.

Pentru aceste motive Curtea admite apelul, reformează sentința și admitînd acțiunea declară nulă vânzarea.

(ss) I. Duca, C. R. Manolescu, Al. Costescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VÎLCEA

Audiența de la 24 Martie 1894

Președenția d-lui Fratoșțițeanu, Președinte

C. Protopopescu cu Moșnenii Săricinești, Lăzurenii și Cârstoieni și d-na Eugenia A. Măciuceanu.

Sentința civilă No. 210.

Încheeri preparatorii ale tribunalului. — Dacă asupra unor asemenea încheeri tribunalul poate reveni. — Dacă încheerea prin care tribunalul face aplicarea art. 151 pr. c. este o încheiere preparatorie. — Dacă asupra unei asemenea încheeri mai poate reveni tribunalul. — Cine este în drept a judeca dacă art. 151 pr. c. a fost bine sau nu aplicat.

Opozițiune. — Dacă partea căreia i s'a făcut aplicarea art. 151 pr. c. mai are drept de opozițiune. (Art. 151 din procedura civilă).

1) Încheierea prin care tribunalul face aplicațiunea art. 151 din pr. civilă, nefiind o încheiere preparatorie asupra căreia se se poată reveni chiar de tribunal, rămâne ca asupra unei asemenea încheeri să se pronunțe instanța superioară dacă este legală sau nu.

2) Dispozițiunile art. 151 din pr. civilă ridică dreptul de opozițiune părții căreia i s'a aplicat.

Sa ascultat d-nii Dumitrescu și Slăvitescu, avocații oponentului C. Protopopescu, în cererea de admiterea opozițiunii și d-nii P. Botea și Procopiu, avocații intimatilor, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere opozițiunea făcută de C. Protopopescu contra sentinței civile a acestui tribunal cu 338 din 28 Septembrie 1893, dată între numitul și moșnenii Săricinești, moșnenii Lăzărenii, moșnenii Cârstoieni și Eugenia Măciuceanu pentru turburarea posesiunii asupra proprietății numită Dosa Răgeci, din comuna Săricinești Robești, plasa Coziei, județul Valcea.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților ași în instanță;

Considerând că din aceste acte s'a constatat că la înfățișarea din 20 Aprilie 1893 prezentându-se toate părțile din proces afară de C. Protopopescu, oponentul de ași, tribunalul prin jurnalul No. 2811 a amânat cauza făcînd aplicația art. 151 p. c. în persoana părții absente C. Protopopescu.

Având în vedere că oponentul a cerut a se reveni asupra acestei încheeri care a încuviințat aplicațiunea art. 151 p. civ. ne fiind bine aplicat față de dînsul.

Considerând că această încheiere ne fiind din acelea preparatorii, tribunalul nu poate reveni asupra ei, rămîind ca instanța superioară să examineze și să decidă bine sau rău s'au făcut aplicațiunea acestui articol.

Considerând că dispozițiunile art. 151 procedura civilă esclude dreptul de opoziție părții celui ce i s'a aplicat.

Că pe cît timp în specie se constată că tribunalul a făcut chiar în persoana oponentului aplicațiunea art. 151 pr. c; dînsa nu mai poate uza de calea opozițiunii și în atare cas opozițiunea de față se găsește inadmisibilă.

Pentru aceste motive redactate de d. președinte, Gh. N. Fratoșțițeanu, Tribunalul respinge opozițiunea.

(ss) Gh. N. Fratoșțițeanu, Iuliu A. Florian.